

תמ"ש
בית משפט לעניני משפחה חיפה

37139-12-25
17.3.2026

בפני השופטת:
הילה גורביץ עובדיה

-נגד-

התובע:
א' ב' א' ת"ז-----
עו"ד צ'רלי אלימלך

הנתבעת:
ע' ש' (ע') ת"ז-----
עו"ד טל זלץ

פסק דין

תביעה מכוח חוק אמנת האג (החזרת ילדים חטופים), תשנ"א-1991, להורות על השבת הקטינים לארה"ב.

הצדדים והעובדות שאינן במחלוקות:

1. התובע מתגורר באשרת שהייה כדין ב, XXמדינת פלורידה, ארה"ב, מאז חודש אוגוסט 2015 והוא עוסק כעצמאי ובעל עסק בתחום.-----
2. הצדדים, בני זוג לשעבר, הכירו זה את זה ביום 24/11/2022, באמצעות יישומון הכריות, "XX" בעת ששהתה הנתבעת בארה"ב בביקור אצל חברים.
3. סמוך לתחילת יחסי הצדדים עברה הנתבעת להתגורר עם התובע ב, XXמדינת פלורידה, ארה"ב.
4. ביום 06/2023 הצדדים נישאו זה לזה כדמו"י ובתאריך 02/2024 נישאו נישואין אזרחיים, לפי דיני מדינת פלורידה.

5. לצדדים שני קטינים משותפים: א' י' א' יליד 09/2023 וא' א' ילידת 09/2024. שני הקטינים נולדו במדינת פלורידה, ארה"ב, הם אזרחי ארה"ב ואינם בעלי אזרחות ישראלית.
6. הצדדים והקטינים התגוררו במדינת פלורידה, ארה"ב: הקטין רשום למוסד חינוך ב XX פלורידה, ארה"ב מאז חודש דצמבר 2025 והקטינה שהתה בבית עם אימה. כל החיסונים והטיפולים הרפואיים בקטינים ניתנו בארה"ב על ידי רופאת המשפחה המקומית שם.
7. לאחר לידת הקטינה, במהלך חודש מרץ 2025, עברו הצדדים עם הקטינים להתגורר בשכירות בדירה מרווחת יותר שתתאים לצרכי משפחתם.
8. בתאריך 01/06/2025, ביקשה הנתבעת אשרת שהייה עם היתר עבודה בארה"ב (גרין קארד) והאשרה הונפקה לה בתאריך 08/2025.
9. במהלך חודשים יולי-אוגוסט 2025 חיפשו הצדדים נכס לרכישה בארה"ב.
10. בתאריך 06/09/2025 הגיעה הנתבעת והקטינים לישראל בטיסה שתוכננה מראש ובהסכמה, כשבידם כרטיס חזרה למדינה פלורידה ארה"ב לתאריך 04/11/2025; מאילוצי עסקו ועבודתו, הצטרף התובע לנתבעת ולקטינים בישראל כ-10 ימים לאחר מכן, בתאריך 16/09/2025.
11. בעת שהות הצדדים בישראל, לאחר מריבה, בשלהי חודש אוקטובר 2025 הצדדים נפרדו והתובע שב למדינת פלורידה, ארה"ב לבדו, בתאריך 04/11/2025.
12. משלא שבו התובעת והקטינים למדינת פלורידה ארה"ב הגיש התובע תביעתו דנן.
13. בין הצדדים אין מחלוקת כי "מקום מגוריהם הרגיל" של הקטינים הוא במדינת פלורידה, ארה"ב. המחלוקת היא האם מתקיימים החריגים הקבועים בסעיפים 13(א) או 13(ב)

לחוק אמנת האג (החזרת ילדים חטופים), תשנ"א-1991 כפי טענת הנתבעת; היינו כי התובע הסכים או השלים עם חזרת הנתבעת עם הקטינים לישראל, ולחילופין כי קיים חשש חמור לשלומם וביטחונם של הקטינים אם ישובו לארה"ב.

דין והכרעה:

14. התובע טען כי עם מעבר הנתבעת להתגורר עמו בארה"ב - שכן עבודה כלי-רכב ופרנס את משק הבית כמפרנס יחיד; עוד טען כי לאחר לידת הקטינים שכרו הצדדים דירה גדולה יותר למגורי המשפחה, הקטינים שולבו בחיי הקהילה, הקטין שולב במסגרת חינוכית והקטינה נרשמה למסגרת חינוכית אותה עתידה הייתה להתחיל לאחר שובם של הקטינים מהביקור בישראל. נטען כי נסיעת הנתבעת עם הקטינים לישראל נועדה "לתקופה קצובה לטובת תקופת החגים וחגיגת נישואים של אחותו של המבקש..." , כי לאחר הריב שאירע ביניהם בעת השהות בישראל, היה ברור שהנתבעת תשוב לארה"ב, אך מתוך רצון שהנתבעת תתעשת, ולנוכח לחץ ואיומים מצד הנתבעת ומשפחתה, ערך טיטוט הסכם המסדירה מגוון נושאים, לרבות היוותרות הקטינים עם הנתבעת בישראל. נטען כי אין בטיוטה להוות הסכמה מפורשת להישארות הקטינים בישראל או השלמה עם כך – ולראיה, בתאריך 01/12/2024, סמוך למועד שנודע לתובע כי אין בכוונת הנתבעת לשוב לארה"ב, הודיע לנתבעת בנחרצות על התנגדותו, פנה לייעוץ משפטי, הגיש תלונה למשרד השריף המקומי והגיש תביעתו דנן.

נטען כי לא ניתן ללמוד על הסכמה מ-"השיח" שקיימו הצדדים בנושא החזרה לארה"ב לאחר שהנתבעת, באקט חד-צדדי, לא הסכימה לשוב לארה"ב עם הקטינים ואין מדובר בהסכמה קונקרטיט וחד-משמעית שניתנה לפני "החטיפה".

עוד נטען כי מתעורר חשש כי הנתבעת תכננה את "החטיפה" מבעוד מועד. כך למשל, נטען כי הנתבעת העלימה את דרכוני הקטינים כחודשיים טרם הנסיעה, נטלה עימה "לחופשה" בישראל את כל חפצי היוקרה ומנגד השאירה בארה"ב את כל החפצים האישיים שלה ושל הקטינים, עוד. בית המשפט התבקש להורות על השבת הקטינים לארה"ב.

15. הנתבעת טענה כי התובע הסכים והשלים עם מגורי הקטינים בישראל, כפי החריג הקבוע בסעיף 13(א) לחוק אמנת האג (החזרת ילדים חטופים) התשנ"א-1991. נטען כי התובע נתן הסכמות חוזרות ונשנות, או השלים עם אי-חזרת הנתבעת והקטינים לארה"ב. עוד נטען כי המקרה חוסה גם תחת החריג הקבוע בסעיף 13(ב) לחוק אמנת האג (החזרת ילדים חטופים), התשנ"א-1991 בשל התעללות התובע בנתבעת במהלך החיים המשותפים, ואלימות פיזית שנקט כנגדה לעיני הקטינים. נטען כי "לאחר שנים של

התעללות נפשית, כלכלית ופיזית של התובע בנתבעת" הגישה הנתבעת תביעת גירושין כרוכה לבית הדין הרבני בחיפה ובמסגרת ההליך שם, ביום 27/11/2025 ניתן סעד זמני, במעמד צד אחד, ולפיו האחריות ההורית על הקטינים היא לנתבעת בלבד.

הנתבעת הדגישה כי אין ספק כי "מקום מגורי הקבע של הקטינים ממועד לידתם הינו בXX, ארה"ב... יחד עם זאת, יובהר כי הנתבעת מאז ומעולם לא הסתירה את כוונתה כי הקטינים יגדלו ויתחנכו במדינה ישראל, ומכורח הנסיבות נאלצה להישאר...". נטען כי בעת הריונה עם הקטין, התובע הפעיל על הנתבעת מניפולציות רגשיות שלא תשוב לישראל ולאחר מכן פרצה מלחמת "חרבות ברזל" ועל כן נותרה הנתבעת בארה"ב, אך מגורים אלו היו באופן זמני והתובע לא התנגד לכך מעולם. עוד נטען כי הנתבעת ניסתה "לשכנע את התובע לשוב ולהתגורר בישראל" אך בשל הריונה והמצב הבטחוני, החזרה לישראל נמנעה.

נטען כי הקטין שולב במסגרת חינוכית רק למספר חודשים והקטינה טרם החלה מסגרת חינוכית. עוד נטען כי הנתבעת גידלה את הקטינים לבדה בעוד התובע שב לבית בשעות מאוחרות, ולכן טובתם לשהות עמה. בהמשך נטען כי מאז 9/2025 מתגוררת הנתבעת עם הקטינים בישראל בבית אימה, והקטין שולב במסגרת חינוכית בXX. נטען כי הנתבעת מסורבת כניסה לארה"ב.

הנתבעת טענה כי התובע הביע הסכמתו או השלמתו עם חזרת הנתבעת והקטינים לישראל הן אובייקטיבית והן סובייקטיבית; הנתבעת הפנתה לתכתובת בין הצדדים באמצעות יישומון "וואצאפ", תכתובת מתאריך 25/08/2025 (לפני הנסיעה) ותכתובות אחרות לאחר הנסיעה, בין היתר משלוח טיוטת עקרונות להסכם והתכתבות על כך שיש להגיע להבנות.

עוד הפנתה לכך שהתובע הוא שרכש את כרטיסי הטיסה, כי לאחר הגעת הנתבעת והקטינים לישראל, שוחחו הצדדים על רישום למסגרות חינוך בישראל ועל רישום במרשם האוכלוסין והתובע העביר לנתבעת כספים למחיית הקטינים. נטען כי מהתכתובת עולה כי לתובע היה רצון להתקשר בהסכם מחייב שכולל מגורי הקטינים בישראל וזו הייתה גמירות דעתו. נטען כי אין הכרח לחתימה פיזית על ההסכם, וניתן ללמוד על הסכמת התובע ממכלול הנסיבות והאסמכתאות. נטען כי לא הופעל לחץ או הוטחו אימים כלפי התובע אלא התובע שלח את ההסכם מיזמתו, והוא שהפעיל על הנתבעת לחץ לחתום עליו.

הנתבעת הוסיפה וטענה כי התובע המתין והגיש תביעתו לאחר 4 חודשים מעת מעבר הקטינים לישראל, ובכל התקופה לא טען לחטיפתם או לרצונו כי ישובו לארה"ב וויתר על "העזרה הראשונה" שניתנת לו על פי חוק אמנת האג (החזרת ילדים חטופים), התשנ"א-1991. הנתבעת הדגישה כי היא שמרה על קשר טלפוני בין התובע ובין קטינים ועל קשר בין הקטינים ובין משפחתו המורחבת של התובע אשר מתגוררת בישראל. בית המשפט התבקש לדחות את התביעה.

דין והכרעה:

16. מדינת ישראל אימצה את "האמנה בדבר ההיבטים האזרחיים של חטיפה בינלאומית של ילדים" מיום 25 באוקטובר 1980 (להלן: "האמנה") כחלק מחוקי המדינה באמצעות חוק אמנת האג (החזרת ילדים חטופים), תשנ"א-1991. סעיפים 3-4 לחוק אמנת האג (החזרת ילדים חטופים), התשנ"א-1991, קובעים מתי הרחקת קטין תחשב כהרחקה שלא כדין וסעיפים 12-13 מורים כי במקרה של הרחקה שלא כדין יש להשיב את הקטין למדינת מוצאו - אלא אם התקיימו החריגים הקבועים שם. ראו תמ"ש 48050-04-21 א.ד. נ' מ.ד., מיום 28/06/2021

17. תכליתה העיקרית של האמנה, היא למנוע ולהרתיע מפני מעשי חטיפה; על כן החריגים הקבועים באמנה הם רשימה סגורה; רשימה שנועדה מחד לאפשר ביטול לאלתר של תוצאות החטיפה, להרתיע מפני עשיית דין עצמי ומאידך במקרים החריגים המתאימים לבחון את אי השבת הקטין כאשר עניינו המיוחד של הקטין וטובתו גוברים ממשית על תכלית מרכזית זו. נפסק כי את החריגים שבאמנה יש לפרש בצמצום על מנת להימנע מלרוקן את האמנה מתוכן. ראו ע"א 473/93 טלי ליבוביץ נ' מיכאל ליבוביץ, פ"ד מז(3), 63, 72-73.

18. זה המקום לציין כי בתכלית ההרתעה נכללת תפיסה שנועדה להגן גם על טובת הקטין במובנו הרחב של מושג זה. בכל מקרה, יש להעניק מקום בכורה לקיום תכליתיה של האמנה. ראו ע"א 1372/95 סטגמן נ' בורק, פד"י מט(2) 431, 437 וגם בע"מ 1855/08 פלונית נ' פלוני מיום 8.4.2008.

19. בהתאמה, לשם הכרעה בתובענה, יש לבחון האם מדובר בקטינים מתחת לגיל 16 שנים, שהורחקו ממקום מגוריהם הרגיל, אגב פגיעה בזכויות משמורת של התובע. אם התשובה לשאלה חיובית, יש לבחון אם מתקיים חריג מיוחד ונדיר, בשלו, אין להשיב את הקטינים לארץ מוצאם.

20. במקרה כאן, הקטינים מתחת לגיל 16 שנים;

21. אשר למקום המגורים הרגיל, אין מדובר בביטוי טכני, אלא במקום הפיזי עובר להרחקה. ראו ע"א 7206/93 גבאי נ' גבאי, פד"י נא (2) 241, 254:

"זה אינו "דומיטיל" או "residence". הוא מבטא מציאות חיים נמשכת. הוא משקף את המקום שבו גר כרגיל הילד עובר לחטיפה. נקודת המבט היא של הילד והמקום שבו הוא גר. הבחינה מתמקדת בחיי היום-יום של העבר ולא בתכניות העתיד. כאשר ההורים חיים יחד, מקום המגורים הרגיל של הילד הוא בדרך-כלל מקום מגורי הוריו."

גישה זו זכתה לכינוי "האסכולה העובדתית", המבוססת על בחינת מקום המגורים הגיאוגרפי – פיזי של הקטין עובר להרחקתו. לצד גישת "האסכולה העובדתית" התפתחה גישה חלופית – "האסכולה הכוונתית", ששמה דגש על כוונת ההורים. ראו בע"מ 7784/12 פלונית נ' פלוני מיום 28/07/2013 סעיף 9 לפסק הדין.

במקרה כאן, בין הצדדים אין מחלוקת כי מקום המגורים הרגיל של הקטינים הוא בארה"ב.

22. על כן, נותרה לבדיקה השאלה אם מתקיים חריג מבין החריגים שבסעיף 13 לאמנה, שזו לשונו:

"על אף האמור בסעיף הקודם, אין הרשות השיפוטית או המינהלית של המדינה המתבקשת חייבת להורות על החזרת הילד, אם הוכיחו האדם, המוסד או גוף אחר המתנגדים להחזרתו כי – (א) האדם, המוסד או הגוף האחר שבידיו מופקדת ההשגחה על גוף הילד לא הפעיל בפועל את זכויות המשמורת בעת ההרחקה או אי החזרה, או הסכים עמן או השלים עמן לאחר מעשה, או (ב) קיים חשש חמור שהחזרתו של הילד תחשוף אותו לנזק פיזי או פסיכולוגי או תעמיד את הילד בדרך אחרת במצב בלתי נסבל..."

23. הנטל להוכיח קיומם של החריגים, מוטל על כתפי הטוען זאת, במקרה כאן, הנתבעת. מדובר בנטל כבד. ראו ע"א 1372/95 סטגמן נ' בורק, פד"י מט(2) 431, פסקה 9 לפסה"ד. אציין כבר כעת כי נתבעת לא עמדה בנטל המוטל עליה. ואפרט;

24. הטענה כי התובע הסכים עם המעבר;

במישור הזמן ההסכמה נבחנת במועד שקודם להגעה לישראל, ונשאלת השאלה האם הנתבעת הוכיחה כי הנסיעה תוכננה כנסיעה לשם מעבר הקטינים מארה"ב לישראל;

כאמור מצאתי לדחות הטענה בדבר חריג ההסכמה. די אם אפנה לכך שכרטיסי הטיסה שנרכשו היו "הלוך ושוב" עם תאריך חזרה לארה"ב. ראו מוצג 12 לתיק מוצגים ת/1. הסבר הנתבעת לכך שלכרטיסים שלה ושל הקטינים תאריך "חזור", כלל 3 גרסאות שונות שעלו בעדותה; גרסה ראשונה, במענה לשאלות האפוטרופוס לדין: העידה כי "לא ייחסתי לזה חשיבות" - לכך שכרטיסי הטיסה כוללים תאריך חזרה. עמוד 70 שורות 12-13, 28-29; גרסה שניה, בעמוד 70 שורות 33-36 שם טענה כי לא ראתה ו-"לא הסתכלתי", בנסיון להסביר את התשובה כיצד ייתכן כי לא ייחסה חשיבות לכך שהכרטיסים נרכשו עם תאריך חזרה; וגרסה שלישית, כי רכישת הכרטיסים עם מועד חזרה נעשתה על ידי התובע כדי לאפשר לנתבעת לחזור אם לא תסתדר בישראל או כתכנון מוקדם "כדי לבטח את עצמו", ולצורך ההליך המשפטי כאן. ראו שם עמוד 101 שורות 13-26.

לאמור יש להוסיף כי בפתח חקירתה הנגדית נשאלה הנתבעת על ידי האפוטרופוס לדין כיצד הוגדרה הנסיעה לישראל (מעבר או ביקור) והשיבה שלא הוגדרה. ראו שם עמוד 70 שורות 8-9.

תשובותיה אלו של הנתבעת וגם המענה המתחמק לשאלה האם הנסיעה תוכננה לשם ביקור והשתתפות בחתונות, בעמוד 70 שורות 17-36, תומכות בגרסת התובע כי לא הייתה הסכמה מראש למעבר הנתבעת עם הקטינים לישראל.

זאת ועוד, כפי שפורט לעיל הנתבעת והקטינים הגיעו לישראל מספר ימים לפני התובע וזאת בשל צרכי עבודת התובע; באחד מהימים הללו, בעת שהנתבעת והקטינים היו בישראל, שלח התובע לנתבעת סרטון של יום גשום בXX, במענה לאותו סרטון השיבה לו הנתבעת "יופי אנצל פה את הקיץ ואחזור לקיץ". מוצג 3 בתיק מוצגי התובע ת/1. כלומר, וכפי שהסביר התובע בעמוד 30 שורות 9-13: "...ובנובמבר, ברגע שיש חורף בכל העולם בXX יוצאת השמש ובגלל זה גם בעצם יש, זה high season שמה, אז היא אומרת איזה יופי פה עכשיו קיץ בישראל ובעזרת השם היא תחזור לקיץ, שזה בעצם תחילת נובמבר". אין ספק כי תשובתה זו של הנתבעת מעידה כי לא רק שלא הייתה הסכמה מראש – אלא שההפך הוא הנכון.

בחודש-חודשיים שקדמו לטיסה לישראל, חיפשו הצדדים בית לרכישה בXX, כאשר הנתבעת היא שבחנה את ההצעות. ראו בהקשר זה עמוד 84 שורה 7 ואילך. הסברה של הנתבעת כי התובע ביקש ממנה שתעזור לו לחפש בית "עבורו" ולא "עבורם" הותירה רושם לא מהימן ומתחמק ולא תאמה את תכתובת המסרונים בין הצדדים בנושא זה. הנתבעת נשאלה על-ידי בית המשפט "מי אמור היה לגור בבית?" ולכך השיבה: "אוקי, באותה תקופה היינו ביחד". ראו עמוד 85 שורות 3-15, ראו תכתובת, מוצג 9 לתיק מוצגים ת/1.

אשר לתכתובת מסרונים בין הצדדים מתאריך 25/08/2025, נספח ה לתיק מוצגי הנתבעת נ/1, אין בתכתובת זו להעיד על הסכמה; הסבר התובע כי מדובר בהתכתבות מתריסה באמצע יום עבודה, "תשחררי אותי רגע", "נראה מה יהיה לך בארץ", "תניחי לי בבקשה", ולא בהסכמה פוזיטיבית, יחד עם זאת שבתאריך 29-30/08/2025 כתב לנתבעת מפורשת כי אינו מסכים - מקובלת עלי. ראו עדותו בעמוד 26 שורות 17-38 ומוצג 5 לתיק מוצגים ת/1. כך גם, באותו הקשר ובאותה סיטואציה, סימון אימוג'י (קרי, סמליל) מסוג "לייק" (👍) בתגובה להודעה בה כותבת הנתבעת לתובע כי תעבור עם הקטינים לישראל על-מנת שלא יהיו עליו לעול, אינה הסכמה פוזיטיבית וכהסברו של התובע שם, "רק תשחררי אותי". ראו עדות התובע בעמוד 27 שורות 30-32 ועמוד אחרון של מוצג ה בתיק מוצגים נ/1.

וכך גם לגבי התכתבות מסרונים מתאריך 02/11/2025, ראו עדותו בעמוד 28 שורות 27-30 ותכתובת נוספת מחודש נובמבר 2025; מה גם שמדובר בתכתובת המאוחרת לאי-השבת הקטינים לארה"ב, בעוד הסכמה על פי האמנה יש להוכיח כי ניתנה **טרם המעבר**. ראו בע"מ 741/11 פלונית נ' פלוני, מיום 17/05/2011, סעיף 19 לפסה"ד והאסמכתאות שם.

הנתבעת בעדותה אישרה כי לא ראתה בשיחה מאוגוסט, או בכלל, הסכמה, אלא כי מדובר היה בדינמיקה של חיכוכים, אמירות ושינוי עמדות ההורים. גרסה זו ניתנה במענה לשאלה מדוע, כאשר טסה לישראל, לא הודיעה למסגרת החינוכית כי הקטין לא חוזר לגן, והשיבה "כי באוגוסט הוא החליט שאנחנו עוזבים, אחרי זה היה עוד פיצוץ שהוא התחרט. ואחרי זה בספטמבר הוא שוב הסכים...". ראו עמוד 94 שורות 20-39. שם גם העידה כי "...אז לא חשבתי עדיין ליידע את הגננת, עד שזה יהיה סופי". היינו לא הייתה הסכמה אודות מעבר הקטינים לישראל. ראו גם עמוד 95 שורות 1-28 שם חזרה ואישרה כי לא הייתה הסכמה.

עוד אפנה לכך שהנתבעת והקטינים לא נטלו עמם חפצים אישיים אלא 2 מזוודות עם ביגוד והנעלה ליומיום; ראו עמוד 101 שורות 31-36. עוד ראו כי הקטין שולב במסגרת החינוכית כבר בחודש דצמבר 2024 והנתבעת ביקשה מהתובע כי ירשמו למסגרת חינוכית גם את הקטינה. ראו עמוד 91 שורות 16-29.

זאת ועוד, נתתי אמון בעדות התובע כי במהלך החיים המשותפים בעת מריבות וחיכוכים בין הצדדים, כאשר הנתבעת העלתה רצונה לעבור לישראל, התובע התנגד נחרצות (ראו עמוד 9 שורה 20 ואילך) והציע פתרונות כלכליים על-מנת לאפשר לנתבעת להישאר בארה"ב ולהשתלב

בשוק העבודה, ולא עלה על דעתו לשוב לישראל או להסכים למעבר הקטינים לישראל. ראו עדותו בעמוד 10 שורות 18-19, עמוד 31 שורות 1-2, עמוד 32 שורות 25-21 ועוד.

את החריג של ההסכמה יש לבחון על יסוד ההורה הסובייקטיבי והנסיבות הסובייקטיביות, ולא המבחן האובייקטיבי של ההורה "הסביר". "זרקור ההכרעה מופנה אל ההורה "המסוים" ולא אל ההורה "הסביר". ראו בע"מ 8540/11 פלוני נ' פלונית מיום 1/12/2011, סעיף 3 לפסק הדין.

25. הטענה כי הנתבע השלים עם מעבר הקטינים בישראל;

במישור הזמן, השלמה נבחנת במועד המאוחר להגעה לישראל / במועד אי-השבת הקטינים לארה"ב; נשאלת השאלה האם הנתבעת הוכיחה כי התובע הסכים או השלים עם המעבר.

כפי שצינתי, מצאתי לדחות טענת הנתבעת בדבר קיום חריג ההשלמה; בתמצית אציין כי מהראיות שהוגשו ומהשתלשלות העובדות שהוכחו עלה כי ההפך הוא הנכון. התובע, מיד לאחר שהובהר לו כי הנתבעת מסרבת לשוב לארה"ב או להשיב את הקטינים לארה"ב, פעל בנחרצות על מנת להשיב את הקטינים ולממש את זכויות המשמורת שלו כהורה הקטינים.

יודגש כבר כעת התקופה בה יש לבחון את "ההשלמה" אורכה כמעט 30 יום. תקופה זו היא מניין הימים בין המועד בו לראשונה התברר לתובע כי בכוונתה הממשית של הנתבעת לא להשיב את הקטינים לארה"ב ועד המועד בו נקט בפעולה להשיבם.

בסוף חודש אוקטובר 2025, בעת שהות הצדדים בישראל ולאחר מריבה בין הצדדים, הצדדים נפרדו. סמוך לכך, בתאריך 29/10/2025 כתב התובע לנתבעת כי בכוונתו לפנות ליעוץ משפטי וכי על הילדים לגדול בארה"ב, ראו מוצג 2 לתיק מוצגים ת/1. הנתבעת לא השיבה (!) להודעה בהודעה כי הקטינים נשארים בישראל ולא בכלל. חשוב להדגיש בהקשר זה כי מהעדויות עלה כי בעת ויכוחים או מריבות, נאמר על-ידי הנתבעת כי היא רוצה לעבור להתגורר עם הקטינים בישראל, אך הנושא "ירד מהפרק" פעם-אחר-פעם.

כאמור, הדברים עלו מעדות הנתבעת עצמה כי אמירות דומות "נזרקו לחלל האוויר" לא אחת, הן מטעם התובע והן מטעם הנתבעת, כפי שהעידה בעדותה שהובאה לעיל בסעיף 22: "כי באוגוסט הוא החליט שאנחנו עוזבים, אחרי זה היה עוד פיצוץ שהוא התחרט. ואחרי זה בספטמבר הוא שוב הסכים...". ראו עמוד 94 שורות 20-39. שם גם העידה כי "...אז לא חשבתי עדיין ליידע את הגננת, עד שזה יהיה סופי". ראו גם עמוד 95 שורות 1-28 שם, בין היתר,

העידה: "...אבל גם הוא כתב לי אהה, כותב פה ושם, אני כותבת לו, זה זוגיות יודעת עליות ומורדות". אמנם הדברים נאמרו בהקשר של מסרון בו כתבה הנתבעת לתובע "אתה אבא נדיר" ואילו בהליך העלאתה כלפיו טענות קשות בנוגע לאבהות ולזוגיות, אך ההתנהלות הזו מעידה על כך שהיה יכול בהחלט התובע להניח, כי הנתבעת תשנה דעתה ועמדתה – כפי שקרה בעבר.

נוסף על כך, אני מקבלת את גרסת התובע כי הדברים נכתבו מתוך אמונה כי הנתבעת תתעשת, כמעין התרסה, מתוך ידיעה שהתובע, שעליו לשוב לעבודתו ועל כן נאלץ, באותה עת, לחזור לארה"ב. ראו עדותו בעמוד 11 שורות 29-33.

גם העובדה שבהמשך ביקש התובע מהנתבעת פרטי חשבון (מוצג כ' במוצגי הנתבעת נ/1) אינה הסכמה פוזיטיבית להישארות הקטינים בישראל או השלמה. הסברו של התובע בעדותו בעמוד 29 שורות 1-7 כי ראה את טובת הקטינים ומאחר שהיה חייב לשוב לעסק אותו הוא מנהל בארה"ב, בחר שלא להשאיר את הקטינים והנתבעת ללא כסף כאשר "...לא הבנתי כל כך לאן, לאן היא חותרת, מה הכוונות האמיתיות שלה, זה הכל". אמירת התובע ביחס להודעה מתאריך 02/11/2025 אמינה וסבירה בעיני.

על כן, בנסיבות אלו, כאשר יחסי הצדדים ידעו "עליות וירידות" ובעבר, לא אחת, נאמרו אמירות דומות בדבר עזיבת הנתבעת עם הקטינים לישראל והדברים "נזרקו / נאמרו לחלל האוויר" ולאחר מכן הייתה חזרה מהאמירה - ברי כי תקופה של 30 ימים עד נקיטת פעולה אקטיבית להשבת הקטינים, היא זמן סביר התואמת את הנסיבות הסובייקטיביות של הצדדים ואינה תקופה המעידה על השלמה או מצג של השלמה. נפסק שיש לאמוד ולבחון הדברים בהקשר של ההורה הסובייקטיבי, כפי שאוזכר לעיל בע"מ 8540/11 פלוני נ' פלונית מיום 1/12/2011, סעיף 3 לפסק הדין. ואפנה למסרונים שצורפו ולעדויות הצדדים – עדות הנתבעת בפרט, כאמור לעיל "כי באוגוסט הוא החליט שאנחנו עוזבים, אחרי זה היה עוד פיצוץ שהוא התחרט. ואחרי זה בספטמבר הוא שוב הסכים...". ראו עמוד 94 שורות 20-39.

הנתבעת בסיכומיה טוענת כי מדובר בפרק זמן של 4 חודשים שכן המעבר לישראל הוא מחודש ספטמבר. אלא שכאמור לעיל, משהשתכנעתי כי ההגעה לישראל נעשתה לצרכי ביקור ארוך ולא לצרכי מעבר הקטינים לישראל, פרק הזמן הרלוונטי הוא מעת שהתברר לתובע לראשונה, כי הנתבעת אינה מסכימה להשיב את הקטינים לארה"ב. מועד זה הוא מאוחר לקרע בין הצדדים שאירע בסוף חודש אוקטובר ולא מוקדם מיום 30/10/2025 וככול הנראה הוא 02/11/2025.

אשר לנסיין התובע להגיע להבנות ובכלל זה טיוטת עקרונות והסכמות שכוללות במשתמע (ולא במפורש) מגורי הקטינים בישראל, אין בכך לשנות. דווקא מצופה מהורה שנתגלעה מחלוקת בינו לבין ההורה האחר לנסות למצות הליכי הדברות ולברר עד תום מהי המחלוקת.

על כן, נסיונו של האב להגיע להבנות כחלק מהסדר כולל וללא הסכמה פוזיטיבית שעומדת כשלעצמה, וכאשר מנסיון העבר הרצון לעבור לישראל עם הקטינים היה רצון "הפכפך" של הנתבעת ויכול "ותתעשת" כפי שתיאר זאת התובע, הוא הדרך הנכונה של ההורה ומהווה תום לב ממשי ואינה "השלמה".

לעומת זאת, התנהלותה של הנתבעת, מתוך רצון לנסות לקבע מצב של חלופי זמן על מנת לטעון להשלמה וקביעת עובדות בשטח, היא התנהגות חסרת תום לב. לראייה, הנתבעת נקטה הליכים משפטיים בישראל – פתיחת הליך י"ס בבית המשפט לענייני משפחה וסגירתו ופתיחת הליך י"ס ותביעת גירושין בבית הדין הרבני, והסתירה את פתיחת ההליכים מהתובע חרף כי הצדדים תקשרו ושוחחו בשיחות וידאו. ראו מוצג א לתיק מוצגים נ/1 יחד עם ההליך הקשור י"ס.

ברי כי אם הדברים נעשו בהסכמה או במחשבה כי מתקיימת השלמה, לא היה צורך כי הנתבעת תסתיר נקיטת ההליכים שהוגשו. יתר-על-כן, ההסתרה לוותה באמירות מצד התובעת כי אין צורך לערב עורכי דין או בתי משפט בעוד היא מיועצת משפטית, מיוצגת, והגישה הליכים בישראל. ראו עמוד 13 שורות 1-38 וגם עמוד 14 שורות 1-3.

חריג ההשלמה נבחן בראי דיני החוזים. בהתאמה, טיטוט / עקרונות שלא הבשילו לכדי חוזה מחייב – כפי המקרה כאן, אינם כשלעצמם ראייה לקיומה של השלמה. טיטוט שכאלו יכולות לשמש נסיבה במכלול הנסיבות. נוסף-על-כך יש ליתן משקל לשאלת תום הלב, כך שיימנע מצב לפיו "החוטף" נהנה מפירות חטיפתו. עוד יש לבחון האם התנהגות ההורה הנחטף יצרה אצל ההורה החוטף אינטרס הסתמכות בנוגע לשינוי הסטטוס קוו. ראו בהקשר זה ע"א 473/93 ליבוביץ נ' ליבוביץ, פד"י מז (3) 63, 71-73.

במקרה כאן, למעשה הפעם הראשונה שבה התובע מבין כי אין בכוונת הנתבעת להשיב את הקטינים לארה"ב והיא לא תשנה את דעתה, היא בתאריך 01/12/2025 בד-בבד עם הגילוי כי הנתבעת מיועצת ומיוצגת משפטית בהליכים שנקטה. תביעתו דנן הוגש בתאריך 12/12/2025. ראו בהקשר זה עדותו בעמוד 36 שורות 28-37.

התנהלות הצדדים שקדמה לכך, משך כ-30 יום, כאשר התובע העביר לנתבעת עקרונות מוסכמים/טיטוט הסכם והנתבעת לא השיבה להם, אלא בתשובות של משיכת זמן ובדיקות לכאוריות שהתברר, בחקירה, כי כלל לא נעשה לא נעשו. במקביל, פעלה המשיבה עובדות בשטח על ידי רישום הקטינים למסגרות חינוך, לא רק שלא מעידה על השלמה, אלא היא סותרת חזיתית את טענות הנתבעת להשלמה – שאחרת מדוע לא ניתנה תשובתה לעקרונות/לטיטוט שהועברה. ראו בהקשר זה תכתובת המסרונים במוצגים ו-ט לתיק מוצגי הנתבעת נ/1. ובפרט הודעות מיום 30/10/2025 ומיום 01/12/2025 ובפרט מוצג ח לתיק מוצגים נ/1 שם במענה

לפניית התובע מתאריך 18/11/2025 אל הנתבעת: "...מה קורה עם ההסכם את שולחת לי אותו היום?" השיבה: "כן אני אשלח לך אותו בערב נשאר לי כמה דברים אחרונים" ובפועל פנתה להליכים משפטיים.

ודאי שלא ניתן לומר כי הדבר הקים אצל הנתבעת אינטרס הסתמכות כי שונה הסטטוס קוו והתובע השלים עם הישארות הקטינים בישראל.

יתר על כן, הסכם מעצם טיבו כולל בחובו נושאים שונים השלובים וכרוכים זה בזה; "עסקת חבילה", מקשה אחת, שאינה ניתנת להפרדה או לחלקים אלא אם הצדדים הסכימו ביניהם אחרת. ראו גם דברי ב"כ הנתבעת בעמוד 46 שורות 26-16 שמאשר כי במועד הרלוונטי בחודש נובמבר עת התובע נמצא כבר חזרה בXX, לא הייתה הסכמה.

גם התכתובת בעניין הרישום למסגרות חינוך בארץ אינו מעיד על השלמה. רצונה של הנתבעת לרשום את הקטינים למסגרות חינוך נעשה כחלק מרצונה והתנהלותה לשם קביעת עובדות בשטח. לא בכדי לא שיתף הנתבע פעולה עם רישום זה ולא שלח את צילום תעודת הזהות או המסמכים שביקשה הנתבעת. התכתובת היא למעשה חד-צדדית ולא מוסכמת בעניין זה, גם לא מצג של השלמה, וודאי לא יצרה הסתמכות אצל הנתבעת. ראו מוצג ו לתיק מוצגים נ/1.

זאת ועוד, 3 רכיבים עיקריים לחריג ההשלמה; אופיה וטיבה של ההשלמה, דיני החוזים, הסיבות להשלמה ומשך הזמן שחלף. ראו ע"א 7206/93 גבאי נ' גבאי פד"י נא(2) 241, 259-255.

השלמה אינה חייבת להיות פעולה אחת או פעולה מפורשת, יכול והיא תלמד מהתנהגות. יש לבחון את התנהגות ההורה הנחטף ממכלול הנסיבות והמציאות הרלוונטית לאותה משפחה ואותן נסיבות המקרה. אלמנט הזמן הוא אחד מבין הנסיבות שיש לבחון. מצאתי לתת אמון בעדות התובע כי לא עלה על דעתו לשוב לישראל או להסכים למעבר הקטינים לישראל וכי האמירות בהן פטר את השיחות עם הנתבעת נאמרו מהפה אל החוץ; כפי שהעיד בעמוד 10 שורות 18-19, עמוד 31 שורות 1-2, עמוד 32 שורות 25-21, עמוד 33 שורה 23, עמוד 34 שורה 22 ועוד. ראו גם עמוד 37 שורות 35-20. עמוד 39 שורות 24-17, עמוד 43 שורות 11-23, עמוד 45 שורות 28-25 - ועוד.

במאמר מוסגר אציין כי ספק בעיני כיצד ניתן לטעון להסכמה פוזיטיבית מראש יחד עם השלמה בדיעבד. לכאורה מדובר בטענות עובדתיות סותרות. עוד אפנה לכך שכאשר ההורה החוטף מודע לכך שההורה הנחטף לא נתן הסכמתו לשינוי הסטטוס קוו, הרי שהעלאת הטענה להתקיימות החריג, מהווה חוסר תום לב. ראו ע"א 7206/93 ר' א' גבאי ואח' נ' א' גבאי, פ"ד

נא(2) 241, 258, רע"א 7994/98 דגן נ' דגן נג(4) 254,275, בע"מ 741/11 פלונית נ' פלוני, מיום 17/05/2011, סעיף 22 לפסה"ד שם.

26. הטענה כי קיים חשש חמור שיגרם לקטין נזק פיזי או פסיכולוגי או הקטינים יעמדו במצב בלתי נסבל; אני דוחה גם טענת הנתבעת להתקיימות חריג זה.

הלכה פסוקה היא כי בחריג הנזק, הכוונה לנזק משמעותי, יוצא דופן הקשור למדינה אליה עתידים לשוב הקטינים ולא לנזק שנוצר (אם נוצר) כתוצאה מההורה השני או מהנתק מההורה האחר (החוטף).

שאלות הנוגעות להורה החוטף או הנחטף מקומות בהליכים שידנו בסוגיית משמורת ובסוגיית זמני השהות ולא בהליך שענינו קיום אם לאו של ההוראה בדבר השבת הקטינים על פי חוק אמנת האג (החזרת ילדים חטופים), התשנ"א-1991. ראו ע"א 5532/93 גונזבורג נ' גירוולד, פד"י מט (2) 282 בפסקה 20; דנ"א 4117/11 פלוני נ' פלונית, מיום 12.7.2011 וגם בע"מ 8540/11 פלוני נ' פלונית, פסקה 4 לפסה"ד מיום 1.12.2011.

27. בכתב הגנתה טענה הנתבעת כי השבתם של הקטינים לארה"ב "עלולה להעמידם בחשש חמור לשלומם ולביטחונם, ובמצב בלתי אפשרי בו יהיו מנותקים מאימם", סעיף 122 לכתב ההגנה. בעדותה, טענה הנתבעת כי נאסרה עליה כניסה לארה"ב ועל כן הפגיעה בקטינים היא הרחקתם מאימם. טענה זו לא הוכחה. לנתבעת אישור שהות ועבודה בארה"ב והטענה כי האם לא תוכל להיכנס לארה"ב ולגדל את הקטינים ועל כן ייגרם להם נזק, אינה שונה מטענה כי האב יישאר בארה"ב ללא הקטינים. יתר על כן, הטענה עצמה לא הוכחה ובסיכומיה טענה הנתבעת כי "אין וודאות" כי תוכל לשוב לארה"ב, מה שמעיד כי אין בטענה ממש.

28. טענת הנתבעת כי הקטינים התרגלו לסביבה בישראל וניתוקם מסביבה זו, טענה שעלתה לראשונה בעדותה של הנתבעת ושהאפוסטרופוס לדין בסיכומיה נתנה לה משקל כ"טלטול" הקטינים, דינה דחייה גם היא.

מדובר בהשבת הקטינים לXX, פלורידה, ארה"ב – המקום בו נולדו וגדלו עד חודש ספטמבר 2025. טרם חלפה שנה ממועד הרחקת הקטינים (ראו בהקשר זה סעיף 12 לאמנה) ואין מדובר במקרה בו מתקיימת השתלבות סביבתית שבשלה, השבת הקטינים לארה"ב תסב להם נזק.

ודוק, ממילא הקטינים הגיעו לישראל לביקור ארוך, כחודשיים! והם שבים למקום מגוריהם הרגיל - אין מדובר בטלטול, בטח לא נוכח גילם הצעיר של הקטינים.

טענות בנוגע לזהות ההורה העיקרי המטפל, אינן שיקול בעת בחינת הוראות האמנה, להבדיל מהעלאתן בהליכים בנוגע למשמורת או זמני שהות ועל כן אין בהן לשנות ממסקנתי. ממילא באפשרות האם לשוב עם הקטינים לארה"ב. ראו בהקשר זה בש"א 1648/92 טורנה נ' משולם, פד"י מו(3) 38, 46; ע"א 5532/93 גונזבורג נ' גרינוולד, פד"י מט(3) 282.

29. הטענות כי התובע אדם אלים ומסוכן, שנקט כלפיה אלימות לעיני הקטינים לא נתמכו בראיות ובעדותה איינה הנתבעת טענתה זו, כאשר במענה לשאלה מהו הבסיס ל"חשש חמור לשלומם וביטחונם", השיבה כי הקטינים השתלבו בישראל והשבתם תרחיקם ממנה. על כן אני דוחה גם טענה זו.

30. נפסק:

מקום מגוריהם הרגיל של הקטינים הוא XX פלורידה, ארה"ב;

משכך, אי השבת הקטינים לארה"ב מהווה מעשה חטיפה כפי ההגדרה בחוק אמנת האג (החזרת ילדים חטופים), התשנ"א-1991; משלא התקיימו החריגים הקבועים באמנה יש להחזיר הקטינים לארה"ב, פלורידה XX מקום מגוריהם הרגיל.

על כן, תביעת התובע מתקבלת;

על הנתבעת להשיב את הקטינים לארה"ב בתוך 21 יום.

להסר ספק, מניין המועדים ממועד פסק דין זה ותקופת מצב חירום שהוכרזה במניין.

הנתבעת תשלם לתובע הוצאות ההליך לרבות בשל הצורך להגיע לדיון, סך 12,000 ₪ ושכר טרחת עו"ד סך 35,000 ₪ בצירוף הפרשי הצמדה וריבית כחוק, ממועד פסה"ד ועד למועד התשלום המלא בפועל.

מותר לפרסום בהשמטת פרטים מזהים, תיקוני הגהה ועריכה.

המזכירות תמציא לצדדים.

היום, כ"ח אדר תשפ"ו, 17 מרץ 2026, בהעדר הצדדים.

הילה גורביץ עובדיה, שופטת